

вали работниците, дълбоко убедени въ гения на Стефенсона.

И той оправдалъ тѣхнитѣ надежди.

Георгъ се заелъ да изследва газоветѣ и различнитѣ лампи. Слизалъ въ галериитѣ съ рискъ на живота си и въ най-опаснитѣ мѣста се доближавалъ съ лампа въ ржка. Работниците го гледали и треперѣли за неговия животъ. Когато му казвали да се пази, той кротко отговарялъ:

— Оставете ме, добри хора. Азъ искамъ да спася живота на хиляди рудничари. И какво отъ това, ако умра азъ?

И той се заелъ въ малката си лаборатория да изследва избухливитѣ газове. Единъ день страшна експлозия разрушила неговия домъ отъ избухването на нѣкакъвъ газъ, и само по чудо изобретателтъ излѣзълъ невредимъ. Но Георгъ успѣлъ. Той приготвилъ лампа съ металическа решетка, ходилъ съ нея въ най-опаснитѣ мѣста на рудницата, наситена съ гризу, и излѣзълъ невредимъ. Наскоро поправилъ нѣкои малки недостатѣци на лампата си, и наоколо, въ всички мини, въвели безопасната лампа на Стефенсона. Признателнитѣ работници нарекли тая лампа на името на изобретателя ѝ георжетка.

Петъ дни следъ опита на Георга, учениятъ англичанинъ съръ Хъмфри Дейви, химикъ, предалъ на кралското дружество при Лондонската академия, изнамѣрената отъ него предпазителна лампа, която се прочула навредъ по свѣта, а бедниятъ Стефенсонъ, никому непознатъ, безъ образование и известностъ, се задоволилъ съ почитѣта на работниците и съ слава, която не надминавала околноститѣ на Нюкастелъ. Това не обезкуражило Георга. Той се радвалъ, че извършилъ изобретението си, едновременно съ умния и прославенъ Дейви.

Ведно съ Роберта, който вече отрасналъ, Стефен-